

De klei lijkt een eigen leven te leiden

CONCEAL / REVEAL

ROB JOHANNESMA, NORI PAO,
MISHA DE RIDDER

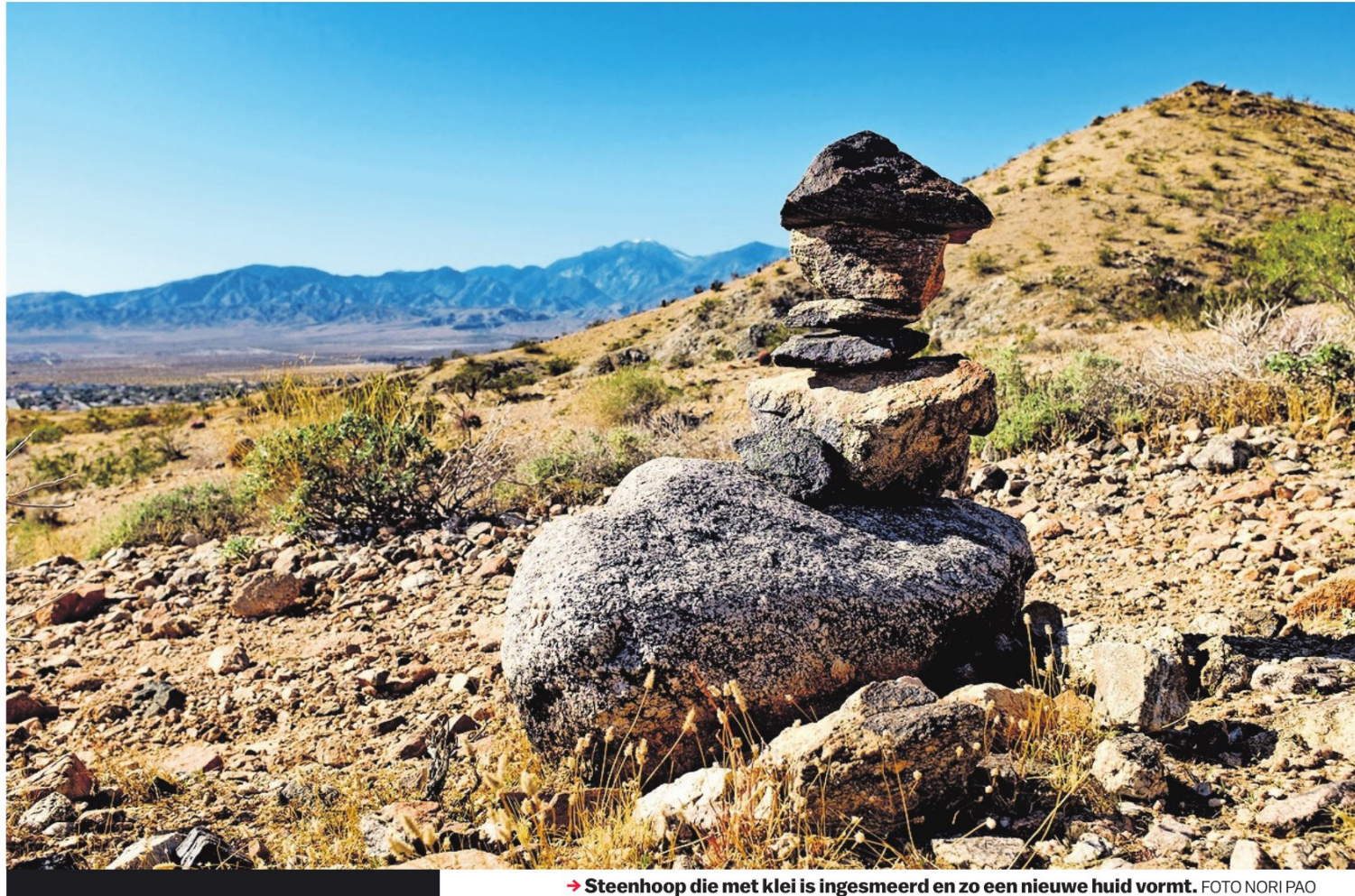
Waar Albada Jelgersma Gallery, Lijnbaansgracht 318

Te zien t/m 27/7

Desert Hot Springs is een plaatsje in het zuiden van Californië dat zijn naam eer aandoet. Het ligt midden in de woestijn en de gemiddelde temperatuur varieert van heet tot zeer heet. Om stukken land in het ruige landschap te markeren, werden ze vroeger afgebakend met grote stenen. Tegenwoordig stapelen sommige wandelaars stenen op elkaar, zonder duidelijk doel.

Op een video van Nori Pao is te zien hoe deze Amerikaanse kunstenaar weer reageert op die ingrepen. Pao maakte een stopmotionanimatie, waarin te zien is hoe deze steenhopen met klei worden ingesmeerd. Het is nogal een tijdrovend proces, maar in de video lijkt het allemaal heel makkelijk te gaan. Mensen ontbreken echter en de klei lijkt zich vanzelf over de steenhopen te verspreiden. Daarna volgt de camera het drogen van de klei, waarna het gaat scheuren en de halfronde vormen deels weer van de stenen afvallen. De zon in de woestijn bakt als het ware keramische schalen.

Ook andere werken op de groepstentoonstelling bij de Albada Jelgersma Gallery gaan over de huid van het kunstwerk, over bedekken en verhullen. Rob Johannesma heeft in zijn atelier een archief opgebouwd van bestaande beelden. Die gebruikt hij weer om overheen te tekenen of schilderen, met zelfgemaakte verf. In de tentoonstelling hangen bijvoorbeeld zwart-wit-reproducties van prenten van Dürer, die Johannesma vervolgens heeft overschilderd met gele vlekken. Het is alsof hij daarbij reageert op de structuur van de prent en vooral de figuren wegschildert. In andere werken op papier wordt de basis gevormd door glossy tijdschriften, waarin hij bijvoorbeeld de hoekige vormen van meubels uit de jaren tachtig met gele of groene verf aftast en deels bedekt.

→ Steenhoop die met klei is ingesmeerd en zo een nieuwe huid vormt. FOTO NORI PAO

De zon in de woestijn bakt als het ware keramische schalen

Ook Misha de Ridder concentreert zich in zijn foto's op het oppervlak van zijn motieven. Voor zijn camera worden krijtrotsen in Normandië abstracte composities en dat geldt nog sterker voor de foto's die hij maakte in de Oude Kerk. De Ridder zoomt in op een specifiek motief –

een nis, een zuil of een stuk muur – en brengt deze volkomen geïsoleerd in beeld. Daardoor ontstaan tijdloze, abstracte beelden, die volkomen losgezongen lijken van de dagelijkse werkelijkheid.

Kees Keijer